ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

De numele lui **TITEL URSACHE** se leagă cîteva decenii din viața „Sportului studențesc". Acum, în al optulea deceniu de viață, Titel Ursache rămîne suporterul echipei alb-negre, pe care o urmărește, pas cu pas, deplasîndu-se deseori spre Belvedere, să-și vadă strănepoții.

Titel Ursache a fost unul dintre cei mai stimați conducători de club din istoria fotbalului nostru. S-ar putea spune că el și-a închinat viața fotbalului. Această pasiune este ilustrată de nenumărate legende din viața „Sportului studențesc".

În interviul de față ne vom adresa în primul rînd conducătorului de club, deoarece această noțiune traversează o perioadă de minimalizare, cu implicații importante în activitatea echipelor noastre de fotbal.

— Ați condus, vreme îndelungată, „Sportul studențesc".

— L.-am condus, dar trebuie să precizez că nu eu sînt fondatorul echipei. „Sportul studențesc" a fost creat de Octav Luchide și Paul Nedelcovici, la data de 16 februarie 1916. Octav avea 15 ani, dar asta nu l-a împiedicat să pună bazele grupării. Eu am venit la „Sportul" în 1974, după ce jucasem, un timp, la „Izvorul", echipa de pe strada cu același nume.

— Cum ați ales numele echipei?

— Foarte firesc. Echipa era formată din liceeni și studenți. Liceenii erau mai mulți, dar cum toți visau să fie studenți, s-a ajuns la „Sportul studențesc".

— Cum de v-ați oprit asupra culorilor alb-negre?

— Octav Luchide a spus că astea sînt culorile universitare din toată lumea, și noi am acceptat imediat ideea.

— Cînd ați început să conduceți, efectiv, „Sportul"?

— Chiar de la venire, împreună cu Picu Chiriceanu și, mai tîrziu, cu Fănică Socaciu. Octav Luchide a trecut la federație și n-a mai mult să se ocupe de „Sportul".

— Spuneți-ne ceva despre viața „Sportului studențesc" de altă dată.

— Am fost întotdeauna o echipă foarte, foarte săracă. Porneam spre locul de antrenament, cu desaga de echipament în spinare, încă de dimineață. De cele mai multe ori luam tramvaiul cu cai. Acolo mîncam pe iarbă, „la briceag", și începeam să jucăm. Cum n-am avut niciodată un teren propiu, ne-am antrenat de cele mai multe ori pe „Federației", stadionul Tineretului de astăzi, iar mai tîrziu — în Dealul Spirii, pe stadionul „Republicii" de astăzi.

— Cum ați conceput munca de conducător de club?

— Nu m-am gîndit prea mult la treaba asta. Știu doar că am fost, în același timp președinte, secretar, magazioner și spălătoreasă. Adică nu chiar spălătoreasă, pentru că venea o femeie la noi acasă, să spele tricourile. Eu rămîneam să le calc, pentru ca să ne iasă mai ieftin. Știu că ani în șir am călcat tricourile și chiloții „Sportului studențesc".

— De ce nu făcea operația asta fiecare jucător în parte?

— Pentru că era pericol mare. Dacă jucătorul primea tricoul și chiloții și nu se prezenta la meci, atunci riscam să nu avem 11 tricouri sau 11 ghete. Iată de ce, problema de bază era aceea a concentrării echipamentului într-un singur sac, astfel încît echipa să aibă de unde le lua. Țin minte că nu ajunsesem să cumpărăm încă tricourile și chiloții, jucam în cămășile noastre. Mi-aduc aminte, în echipă era și aviatorul Papană. El aducea cîte trei cămăși, pentru orice eventualitate. Iar eu aveam o obsesie: nu care cumva să lipsească Papană!

— Ați avut, totuși, tricouri frumoase, cam prin '33—'34. Cine a făcut efortul material?

— E o poveste și în treaba asta. Garnitura frumoasă de care vorbiți se datorează unei sărmane statuete de pe pian. Cu ajutorul aceleiași statuiete, am organizat o cupă. Au participat vreo 10 echipe. „Prietenii naturii", „Alfa", „Excelsior", „Triumf" și cîteva echipe de cartier. Fiecare echipă a trebuit să depună o taxă de înscriere și s-au adnuat ceva bani. În afară de asta, făceam și cîte un bufet. Specialistul bufetelor noastre era Lulu Dansăr, care, șmecher mare, a reușit să servească de cîteva ori limonadă din sare de lămîie, pentru ca venitul necesar tricourilor să fie mai substanțial. În cele din urmă am reușit să adunăm bani și să cumpărăm garnitura de la Ion Dîrlău, boxer și patron de magazin

Titel URSACHE

„ANI ÎN ȘIR AM CĂLCAT ECHIPAMENTUL SPORTULUI STUDENȚESC"

- SPORTUL STUDENȚESC A FOST CREAT DE UN LICEAN DE... 15 ANI
- CE POATE FACE, UNEORI, O STATUETĂ DE BRONZ...
- UN CONDUCĂTOR DE CLUB TREBUIE SĂ FIE BUN LA LA TOATE
- FOTBALISTUL DE ASTĂZI ARE PREA MULTE MOAȘE

de articole de sport. Trebuie să mai adaog că fondurile ne-au fost sporite și de scoaterea unei reviste, denumite „Izvorul" după numele străzii. „Tipograful" revistei era Gigă Trifu, astăzi arhitect. El o trăgea la șapirograf, în două-trei culori. Eu eram un fel de secretar de redacție, publicam și caricaturi. Remarcam intenționat cîțiva jucători ai căror părinți erau cu dare de mînă, și oamenii „se simțeau" cu o contribuție în plus. Ce să-i faci? ăsta-i fotbalul, mai ales cînd banii sînt puțini. Și de aceea spun că nu am prea avut o concepție clară despre ceea ce ar fi trebuit să fie un conducător de club.

— Ați fost bun la toate...

— Așa se spunea. Parcă-i aud pe barosanii de la Venus și de la Rapid: **„Nu știm ce face Titel ăsta, că ține o echipă în A cu doi bani în buzunar!** „Eu, însă, știam cam ce trebuie să fac. Știam că n-am sediu și că trebuie să-mi scriu darea de seamă pe o planșetă de bloc, la iarbă verde. Știam că bani nu-s deloc, dar că echipa trebuie să ajungă la Oradea. E adevărat, fotbaliștii aveau reduceri de 75 la sută pe calea ferată, dar nu era foarte simplu să duci 15—16 jucători pînă la Oradea, în clasa a III-a. Descurcă-te, Titele! Ce era să fac? Am intrat în vorbă cu C.F.R.-ul, am găsit un om care ținea la „Sportul studențesc", omul dădea bun revizie un vagon cu 18 paturi, îl ținea ascuns pînă în ziua deplasării și apoi ni-l dădea nouă. Era un vagon de cercetași, cum se spunea pe vremea aia, un vagon în care călătoreau, de cele mai multe ori, actori: prin turnee. Un vagon care ne ajuta să ajungem cu bine la Oradea sau la Timișoara și în care dormeam, în gară, economisind banii de hotel, pe care nici nu-i aveam.

— Pînă la urmă, însă, v-ați făcut un sediu, din cîte am auzit...

— Ne-am făcut și un sediu. Poate că știți unde e. Pe Grădina cu cai, lîngă gîrlă. Aveam o cameră pentru birou și alte două cămăruțe. Într-una stătea Michi Mihăilescu, internaționalul de mai tîrziu, care n-avea unde sta, pentru că tocmai venise din Călărași. La sediul nostru se făcea totul. Cum n-aveam bani, dar o agapă tot trebuia făcută după meci, că fotbalul fără asta nici nu există, că acolo se leagă oamenii, și asta zic că lipsește mult băieților de astăzi, organizam agapa chiar la sediu. Cumpăram gheață, o fărîmam, puneam un strat în baie, treceam un strat de sifoane, mai puneam un strat de gheață, ca la trotuare, și iar puneam un strat de sticle, și totul era în regulă... Cînd au mai început încasările, am cutezat și noi spre un restaurant, la „Tache Bărbierul", unde se adună acum mașinile, între Izvor și Staicovici, cînd e meci de „Cupa Davis", pe Progresul.

— Cînd a fost mai bună echipa „Sportul studențesc"?

— N-a fost ea grozavă niciodată, dar am „popit" destui, dintre cei mari. Adevărul este că, în general, nu ne-a amenințat niciodată titlul, dar și retrogradarea era departe de noi. Cu o excepție... Se juca, țin minte, ultima etapă. Noi și Juventus, la un pas de groapă. Meciul nostru, la Oradea, împotriva Crișanei. Dacă scoteam joc egal, eram salvați. Și am condus cu 1—0, pînă în minutul 86. Și am atacat în min. 86. Și mi l-au ras pe Marinescu în careu. Dar arbitrul, îngrozit de public, a trasă lovitura spre 16. Și n-a ieșit gol. Peste vreo două minute, Titi Dumitrescu n-are ce face și începe fițăraia. Și cum se întîmplă întotdeauna, îi fură unul mingea și rupe pălăjenul. La 1—1 am simțit cum îmi bate inima. Secundele treceu greu de tot. Prea greu, aș zice astăzi. Cam prin ultima secundă, unul blond bagă un șpiț și... ne trimite în Divizia B. În zilele următoare, am crezut că-mi dau duhul. Am contestat meciul. Aveam scris de arbitrul Chicin, din Timișoara, că el dăduse penalty, și că publicul îl trăsese spre 16 m. Degeaba. Președintele federației era cherestegiu mare, om cu păduri. Iar președintele Juventusului, Cezar Popescu, fusese ministru la industrie. Cînd am ajuns cu contestația la biroul federal, mi s-a spus direct: **„Nici o speranță, Titele!".** Și am rămas cu buza umflată. Și dă-i, și luptă, ca să aduci din nou echipa în prima linie. Țin minte, a trebuit să fac minuni la servicii, ca să aranjez treburile. Eram funcționar civil la Statul major. Cu mare greutate am reușit să-i bag pe toți jucătorii la „I transmisiuni", ca să-i pot scoate mai ușor, sărutînd o singură mînă. Țin minte ce mult bine ne-a făcut un suporter, colonelul Ionică Mihăilescu... Dar era tare greu.

— Ce părere aveți despre fotbalul de astăzi, nea Titele?

— Prea multe moașe la pruncii de fotbaliști. Sigur că e mai greu astăzi, că se joacă mai repede, dar e prea multă cocoloșeală. Vezi că „nu-i place mîncarea", vezi că-i „patul mai tare", vezi că „are apartament cu soare puternic după-masa". Pe vremea mea, cînd Cauciuc striga din teren: **„Nea Titele, am un cui în talpă"**, eu răspundeam: **„Dă-i drumul înainte, că fachirii au 30 de cuie, și nu se plîng!".** Și jocul mergea strună. Astăzi, în schimb, se cam încetinește pe teren. E și plictiseală. Dă-mi voie să-ți spun că e greu să nu te plictisești în cantonament. Am mai fost și eu, nu de mult, prin cîte o pregătire comună. Dacă e soare, mai merge. Dar dacă plouă, îți blestemi zilele. Și mai e ceva: obsesia. Jucătorul se gîndește numai la fotbal sau la ce să facă s-o zbughiască la „Tache Bărbieru". De ce să nu-l lași să trăiască cum știe, pentru ca astfel să separi grîul de neghină?

— Ce propuneți, nea Titele?

— Dacă strigă unul că are un cui în talpă, spune-i că fachirii au 30, și că dansează de ți-e mai mare dragul..

Ioan CHIRILĂ

DIALOG CU CITITORII

B. HRISTU (Medgidia): RAPIDUL ȘI MECIURILE AMICALE

● **Mă îngrijorează soarta Rapidului. Rezultatele meciurilor amicale nu prevestesc nimic bun...**

— Dar nici semnificative nu sînt. Asta nu înseamnă, însă, că Rapidul nu are probleme. Are.

● **Probabil că jucătorii giuleșteni nu-i vor nici pe antrenorul Urechiatu...**

— Nu este vorba de așa ceva. Noul antrenor al Rapidului se bucură de stima și respectul jucătorilor.

● **Ar fi, totuși, o tragedie dacă această echipă va retrograda...**

— Răducanu, Neagu, Dumitriu II și coechipierii lor afirmă încrezători că, dimpotrivă, în retur, Rapid va urca în... viteză treptele clasamentului.

M. NICHIFOR (Mărășești): INVINCIBILA BRAZILIE...

● **Susțin, fiind perfect convins, că în preliminariile și în turneul final al C.M. din 1970 Brazilia n-a pierdut nici o partidă, că — mai mult — nu a făcut nici un meci egal. Sînt, însă, contrazis de cîțiva încăpățînați...**

— Fără temei. În preliminarii, Brazilia a jucat în grupă cu Venezuela (3—0 și 6—0), Paraguay (3—0 și 1—0) și Columbia (2—0 și 6—2). La turneul final din Mexic, tripla campioană mondială a învins pe rînd Cehoslovacia (4—1), Anglia (1—0), România (3—2), Peru (4—2), Uruguay (3—1) și Italia (4—1). A fost un triumf al echipei lui Pele. Rămîne de văzut dacă și pe pămîntul Europei, în acest an, brazilienii vor obține rezultate de aceeași valoare.

GH. HADA (Cluj): SĂ NU-I UITĂM PE DANEZI

● **După tragerile la sorți în Campionatul Europei s-a discutat și se discută foarte mult de valoarea echipelor Spaniei și Scoției. Eu zic că n-ar trebui deloc omisă Danemarca, formație care ne-a mai dat și cu alte ocazii dureri de cap. Ultima dată, în preliminariile turneului olimpic de la München. Pentru a nu se uita acest lucru, v-aș ruga să consemnați rezultatele respective și numele „eroilor" noștri care le-au obținut...**

— La Copenhaga, 1—2. A jucat prima noastră echipă, cu foarte mici modificări: Răducanu — Cheran, Boc, Dinu, Popovici — Dumitru (min. 73: Pescaru), Nunweiller VI — Lucescu, Dembrovschi, Neagu (min 69: Tătaru), Iordănescu. Autorul golului: Dembrovschi, în min. 46. La București, 2—3, pe stadionul „23 August" a apărut, în schimb, echipa... olimpică: Ghiță — Pop, C. Olteanu, Vlad, Codrea — Dumitru, Simionaș (min. 46: Broșovschi) — Győrfi, Tătaru (min. 46: Domide), Neagu, Marcu. Győrfi și Dumitru au marcat cele două goluri ale formației noastre, în minutele 79 și 90, cînd oaspeții conduceau cu 3—0! Într-adevăr, nu-i deloc rău să ne reamintim aceste isprăvi ale danezilor. De altfel, nu de mult, într-un articol din pagina a 3-a a revistei noastre s-a scris pe această temă.

I. SURUGIU (București): DE TREI ORI „DORESC"

● **Doresc din toată inima ca returul campionatului să se dispute la un înalt nivel tehnic și spectacular...**

— Același lucru îl sperăm și noi. „Soluția" problemei se află în mîinile celor 18 divizionare A.

● **Doresc ca în 1974 „tricolorii" să-și îmbogățească palmaresul cu noi succese de prestigiu...**

— Meciurile cu Franța și Brazilia constituie prilejurile cele mai apropiate.

● PE SCURT ●

Iosif Barat (Iratoș — Arad): Nu avem rezultatele pe care ni le solicitați;

Ștefan Ștefănescu (București, șos. Ștefan cel Mare nr. 32, et. 1, ap. 3, sectorul 1, telefon 12.73.83) posedă colecția revistei „FOTBAL", pe care dorește s-o ofere celor interesați;

Hans Bartman (Sibiu): A fost o greșeală regretabilă.